

Teknisen ongelman takia kirjoitus näkyy tästä:

http://www.eskoseppanen.net/index.php?option=com_content&view=category&layout=blog&id=13&Itemid=26

Hämmästelen suuresti Suomen hallituksen kantaa Espanjan pankkien pelastamiseen. Missä piileskelevät nyt sijoittajavastuun, avustuksilta vaadittavien vakuuksien ja apua saavilta mailta vaadittavien sopeutumisohjelmien kannattajat Suomen hallituksessa?

Viime sunnuntaina EU:n valtiovarainministerit pitivät huonosti valmistellun puhelinkokouksen ja päättivät antaa Espanjan pankkien tekohengitykseen 100 000 000 000 euroa muiden maiden veronmaksajien rahaa. Siitä Suomen osuus on noin 2 miljardia euroa.

Espanjan ei tarvinnut esittää sille summalle mitään perusteita eivätkä muiden maiden valtiovarainministerit asettaneet rahan käytölle ehtoja. Kyseinen summa 100 miljardia euroa on vedetty hihasta. Espanja on vetänyt.

Ei ole tietoa, mistä lähteistä tämä suurehko summa 100 miljardia euroa Espanjalle ammennetaan. Kun on tiedossa, että ERVV- tai EVM-sopimuksia ei voida käyttää suoraan pankkitukeen, valtiovarainministereiden päätöksen laillisuusperusta ei ole kunnossa, ja meidän on pidettävä kiinni siitä, että rahaa ei lähetetä Madridiin laittomasti.

Jutta Urpilaisen selkäranka on valahtanut housuihin hänen asetuttuaan preferoimaan EVM:ltä tulevaa rahoitusta. EVM:ää ei ole vielä edes olemassa eikä se voi tukea suoraan pankkeja. Jos rahat annetaan Espanjan valtiolle, on vaadittava samanlainen sopeutusohjelma kuin muiltakin persaukisilta on vaadittu.

Tilanteen tausta on se, että Espanjan valtion velka on Saksan suuruusluokkaa osuutena BKT:sta, eikä se ole varsinainen ongelma. Se on, että yksityiset pankit loivat 2000-luvun alussa uutta rahaa kiertoon niin että se oli sekä löysää että halpaa, ja niillä rahoilla Espanjaan tuotettiin vuosittain 800 000 uutta kiinteistöä ja asuntoa. Laman tultua rakennusbisnes romahti ja maassa oli äkisti satoja miljardeja euroja maksamatonta rakennusvelkaa. Rakentamista rahoittaneet oikeistopuolueen maakuntasatraappien hallinnoimat alueelliset säästökassat joutuivat suuriin vaikeuksiin. Seitsemän niistä fuusioitui maan laajuiseksi Bankiaksi, josta tuli maan neljänneksi suurin pankki. Fuusio oli vaalit voittaneen oikeistolaisen kansanpuolueen yritys pelastaa puolueen maakuntapäällikköjen menetetty maine valtion rahalla.

Bankiaa pörssitettäessä keväällä 2011 oikeistolainen valtiovarainministeri Elena Salgado sanoi korskeasti, että Bankian perustamisesta pitäisi muun Euroopan ja koko maailman ottaa oppia. Nyt vuotta myöhemmin tarjolla on oppia siitä, miten oikeistolainen valtiovalta kansallistaa omien lajitovereidensa konkurssiin kypsyttämiä pankkeja ja maksattaa niiden pääomituksen muilla mailla, siis myös meillä.

Kun valtiovarainministerit eivät asettaneet Espanjalle ehtoja ylimitoitettun avun käyttötarkoituksista, Irlanti ilmoitti heti, että sen sopeutumisohjelman ehdot on neuvoteltava uusiksi. Samalla tavalla ajattelivat myös Kreikka ja Portugali. Tämä yhteisvastuukeräys Espanjan oikeistolaisen hallituspuolueen maakuntapankkien keinottelutappioiden rahoittamiseksi aiheutti siis ketjureaktion muissa tukea saavissa maissa ja tuhosi EU:n komission kivitaluun kirjoittaman pakon sisäisen devalvaation vaatimusten muuttumattomuudesta. Nyt on Kreikan Syrizalla ennakkotapaus siitä, että komission kanssa voidaan neuvotella uusi sopimus Kreikalle määrätyn politiikan kovista ehdoista. (Kreikkaa tosin ei pelasta enää mikään, ei mikään.)

Ehkä selitys asialle on se, että Bryssel neuvoi ja markkinat painostivat Espanjaa sisäiseen devalvaatioon ja että Espanjan hallitus tekee sitä viimeisen päälle. Se toteutti työreformiin, jolla

helpotettiin työntekijöiden irtisanomista. Uuden lain mukaan työntekijän voi ”vaikeina aikoina” ilman erillistä sopimista irtisanoa. Hänen palkkaansa voi alentaa, lakisääteiset ikä- ja muut lisänsä jättää maksamatta ja työaikaansa pidentää. Yrityksen tarvitsee vain osoittaa, että se on tehnyt kolmena perättäisenä kvartaalina tappiota, ja siihen vedoten yritys on vapaa käyttämään mielivaltaa työntekijöitään kohtaan. Eniten irtisanomisoikeuden liberalisoimisesta kärsivät vakituksessa työsuhteessa olevat työntekijät, mutta se on pieni joukko. Vakituksien työntekijän irtisanomisesta yritys voi joutua maksamaan jopa 42 kuukauden palkan. Ei ihme, jos työnantajat eivät suosi vakituksia työsuhteita.

Espanjalle on tästä huolimatta määrättävä samat avustuksen saamisen ehdot kuin muillekin maille.